

1 ז. ועלי' זו שנעשית אצל בעל ההילולא, פועלת גם אצלנו, שהרי "בתר רישא גופא אזיל" (כנ"ל ס"ד).
 2 ועיי' נעשית עלי' ביתר שאת וביתר עוז אצל כל ההולכים בדרכיו ואורחותיו, ועוסקים בהפצת רצונו,
 3 שאם ישנו יהודי שעדיין אינו מניח תפילין, יפעלו עליו להניח תפילין, וכו' וכו'.
 4 וכללות העבודה וקיום השליחות נעשה באופן של מנוחה – בהתאם לענינו של יום השבת, שממנו
 5 נמשך גם על כל ימות החול, ע"ד שהי' בימי שלמה, ש"קיימא סיהרא באשלמותא"³⁵, שכל ניצוצות
 6 הקדושה נתקבצו אליו³⁶, ועבודתו היתה מתוך מנוחה.
 7 ועד שבאים לעיקר ושלמות ענין המנוחה – "ליום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים", כפי שהי'
 8 לאחרי הגאולה השלימה ע"י משיח צדקנו.

* * *

9 ח. צוה לנגן ואמר מאמר ד"ה באתי לגני אחותי כלה.

* * *

10 ט. נזכר לעיל (ס"ו) שיו"ד שבט הוא גם יום ההילולא של הרבנית רבקה נ"ע, זוגתו של אדמו"ר
 11 מהר"ש, שהשנה היא שנת המאה לשנה הראשונה של נשיאותו.
 12 ומזה מובן, שיום זה קשור במיוחד עם חינוך הבנות, כידוע³⁷ גודל ההדגשה על ענין זה אצל חסידים
 13 בכלל, ובפרט אצל גזע נשיאי חב"ד.
 14 ובהתאם לכך, יתבאר עתה פירוש רש"י ששייך לבנות ישראל (ומה גם שזהו פירוש רש"י קצר,
 15 ובמילא לא יהי' צורך לעכב את הקהל למשך זמן ארוך...)
 16 י. הביאור בפירוש רש"י על הפסוק³⁸ "ותקח מרים הנביאה", "היכן נתנבאה, כשהיתה אחות אהרן,
 17 קודם שנולד משה אמרה, עתידה אמי שתלד בן וכו', כדאיתא בסוטה. ד"א אחות אהרן, לפי שמסר נפשו
 18 עלי' כשנצטרעה, נקראת על שמו",
 19 – דלכאורה אינו מובן: איך יתכן ש"ותקח מרים" מדעת עצמה (ללא נטילת רשות ממש³⁹)? ולכן
 20 מוסיף הכתוב "הנביאה אחות אהרן", שנתנבאה "קודם שנולד משה"⁴⁰, אודות לידתו – ענין שאינו שייך
 21 אלי' ביחוד, אלא לעמרם ויוכבד⁴¹, ואעפ"כ באה הנבואה על ידה דוקא, שבזה מודגשת מעלת נבואתה
 22 (ומציין לסוטה דוקא (ולא למגילה⁴²), ששם מובא לפני"ז "שהלכה בזרירות כעלמה", שמזה מובן, שאף
 23 שהיתה קטנה בשנים, ראוי⁴³ היתה שתחול עלי' נבואה⁴⁴). ולכן "ותקח מרים גו' ותען וגו'".
 24 אך⁴⁵ עפ"ז הול"ל ענין נעלה יותר – "אחות משה" (בנבואה⁴⁶)? ולכן מביא רש"י פירוש נוסף,
 25 שנקראת "אחות אהרן, לפי שמסר נפשו עלי'". אלא שפירוש זה רחוק יותר מפשש"מ, כיון שמדובר
 26 אודות מאורע שאירע כמה זמן לאח"ז.

כנבואה, כמבואר בדברי הרמב"ם (הל' יסוה"ת פ"ז ה"ו. מו"נ
 ח"ב פל"ה-פמ"ה).

41 וגם לאהרן, כמ"ש (וארא ז, א) "ואהרן אחיך יהי' נביאך".
 42 ואף שענין זה הובא גם במכילתא – הרי סדר הלימוד
 הוא שלימוד הגמרא קודם ללימוד המכילתא.
 43 וכמארז"ל (שבת צב, א. וש"נ. רמב"ם שם רפ"ז) "אין
 הנבואה שורה אלא על כו'".

44 משא"כ בנוגע לקריאתה בשם "פועה", "זו מרים על שם
 שפועה ומדברת והוגה לולד כו'" (פרש"י שמות א, טו) – שענין
 זה שייך שפיר גם לקטנה בשנים.

45 נוסף לכך שבשביל זה אין צורך להדגיש את גודל מעלת
 נבואתה, כי גם אם היתה קטנה כנבואה, היתה חייבת לקיים את
 הנבואה כפי שצוה אותה הקב"ה.

46 וגם "אחות משה" בענין השירה – דכשם שמשא אמר

35 זח"א קנ, רע"א. רג, א"ב. רכה, סע"ב. ועוד. וראה גם
 שמו"ר פט"ו, כו.

36 ראה תו"א בראשית ו, א. לקו"ת במדבר ד, א. ובכ"מ.

37 ראה גם שיחת יו"ד שבט תשכ"ה סי"ט (תורת מנחם
 חמ"ב ס"ע 171 ואילך). שם חמ"ח ע' 68. וש"נ.

38 פרשתנו טו, כ.

39 ולהעיר, שיש איסור לתלמיד להורות הלכה בפני רבו
 (ברכות לא, ב. וש"נ), אפילו אם אינו רבו היחיד, כיון שקיבל
 גם מאחרים, ועאכו"כ כשמדובר אודות משה רבינו.

40 שזהו חידוש גדול – כיון שהי' עדיין מעמד ומצב של
 חושך, קודם שנתמלא הבית כולו אורה" ע"י לידת משה (פרש"י
 שמות ב, ב), מושיען של ישראל (תחלת ה"הזוה" בנוגע לגאולתם
 של ישראל), כולל גם בנוגע לענין הנבואה, שאצל משה הי' ענין
 הנבואה בהתפשטות גדולה ובדרגה הכי עליונה – דרגה העשירית